

Luca csillagléptei

Volt egyszer egy kislány, Luca, aki nagyon szeretett táncolni. Szerette, ahogy a szoknyája lebben, és ahogy a cipője halkán koppan a padlón. Egy este különösen izgatott lett, mert valami egészen különleges táncot szeretett volna járni. Ekkor érkezett hozzá egy apró, csillogó meglepetés.

Csillanó táncterem

Luca a puha, fényes táncteremben állt. Kék balettruhája finoman libbent, ahogy megmozdult. Rózsaszín cipője halkán súrolta a padlót: suhh, suhh. A nagy tükörből egy szőke, zöld szemű kislány nézett vissza rá.

– Ma este szépen szeretnék táncolni – suttogta Luca, és megszorította a szoknyáját.

Felemelte a karját, lábujjhegyre állt, és lépett egyet. Egy, kettő, forgás. A cipője koppant: topp, topp, topp. Aztán a lába kicsit összegabalyodott, és Luca majdnem lehuppant a földre. Elnevette magát, de a pocakjában mégis pici izgulás bújt meg.

– Miért olyan nehéz ez a tánc ma? – morfondírozott halkán. Abban a pillanatban valami finom csilingelés hallatszott: csinglingling. A tükör sarkán apró fény gyulladt, és egy kicsi alak bújt elő belőle. Szivárványos szoknyája forgott, szárnyai lágyan világítottak.

– Szia, Luca! – szólt a kis lény. – Én Csilli vagyok, tánctündér. Luca szája tátva maradt.

– Te... igazi tündér vagy?

Csilli nevetett, kicsit megpördült a levegőben.

– Igen ám! Hallottam, hogy gyakorlod a táncot. Ha szeretnéd, megmutatok neked sokféle lépést, hogy a lábad vidáman találja a ritmust.

Utazás a lépések között

– Szeretném! – csillant fel Luca szeme.

Csilli apró pálcát húzott elő, megérintette vele Luca cipőjét.

– Csillanás, csusszanás, nyílj meg, táncos kis világ! – mondta.

A padló alattuk puhán megmozdult. A táncterem fala lassan elszíneződött, mintha színes sálakat lengetne valaki. Luca nem félt, inkább kíváncsian pislogott.

Egyszer csak egy nagy térre kerültek. Körben szalagok lengtek, középen fényes csík futott végig a földön.

– Nézd, ez a táncút – magyarázta Csilli. – Mindegyik színe egy másik tánc lépéseit rejti.

Luca lábujja bizseregni kezdett a cipőben.

Először a rózsaszín csíkra lépett. Lába magától nyúlt meg, karja lágyan emelkedett.

– Ez pont olyan, mint a balett! – nevetett Luca, és kecsesen forgott egyet.

Aztán átugrott a piros csíkra. A lába vidáman dobban: hopp, topp, hopp.

– Itt minden pattog és ugrál – mondta. – Olyan, mint egy vidám népi tánc.

Csilli bólintott, és tovább repült. Luca a zöld csíkra lépett. A teste hajlott, bukfencezni lett volna kedve.

– Itt olyan laza minden – kuncogott. – Mintha egy vicces, puha tánc lenne.

Végül a kék csíkra lépett, a lába kicsit csúszott, koppant, fordult.

– Ez olyan, mintha az utcán táncolnék! – kiáltotta Luca.

Kicsit össze is keverte a lépéseket, majdnem leült, aztán elnevette magát.

Luca csillagfénye

– Nem baj, ha összekevered – mosolygott Csilli. – Itt lehet próbálgatni.

– Kiprobálhatom egyszerre mindet? – kérdezte Luca.

– Persze! – intett a tündér.

Luca mély levegőt vett. Először rózsaszín mozdulattal lábujjhegyre állt. Aztán piros ugrással dobbant egy nagyot. Jött egy zöld, puha fordulat, végül egy kék, játékos toppanás.

Cipője édesen kopogott: topp, topp, suhh, hopp. A szoknyája körülötte lebbent, mint egy kék felhő.

– Ez az én saját táncom! – mondta Luca, és arca kipirult az örömtől.

Csilli apró csillagokat szórt köréjük, amelyek halkán pukkantak a levegőben.

A táncút lassan elhalványult, és Luca újra a saját tánctermeiben állt. A tükörben most is ott volt a szőke, zöld szemű kislány, de az arca egészen másképp ragyogott.

– Itt vagy még, Csilli? – kérdezte.

A tükör sarkán pici fény villant.

– Igen. Ha lépsz egyet, én is lépek veled – kuncogott a tündér.

Luca elmosolyodott, és még egyszer végigtáncolta a saját kis csillaglépéseit. A cipője halkán koppant, a padló puhán fogadta minden mozdulatát. A táncteremben meleg fény derengett, és a levegőben finoman megült a friss gyanta illata.

Mikor a fények elaludtak, és a táncterem elcsendesedett, Luca fáradtan, de mosolyogva dőlt le az ágyára. Még egyszer megemelte a lábujját a takaró alatt, mintha titokban táncolna. A kék szoknya már a széken pihent, a cipők az ágy mellett várakoztak. A szobában csend lett, csak az óra halk ketyegése és Luca egyenletes szuszogása hallatszott.